

L'eloqüent orador fantasma

André Romão aterra a The Green Parrot, on presenta els projectes que va concebre a Bar Project. Per **Eugènia Sendra**

Hem topat amb André Romão, l'artista portuguès que ens pot fer de Cicerone per espais artístics independents de la ciutat. Durant tres mesos va ser resident de Bar Project, la plataforma creada pels comissaris Juan Canela, Andrea Rodríguez Novoa i Verónica Valentini per promoure els intercanvis entre artistes locals i internacionals, i ara presentarà el resultat de la investigació a la sala d'exposicions que habiten João Laia i Rosa Lleó a Ciutat Vella, The Green Parrot.

Iron, flesh, abstraction evoca les flïes i fòbies de l'artista. Alguns han etiquetat la seva obra com a collage per la varietat de referències que conté, des del teatre, passant per la música pop, fins a la publicitat, la història antiga, la literatura o la política, però Romão sosté que fa escultura, encara que se serveixi

del text, la fotografia i el vídeo per fabricar unes il·lusions abstractes que s'han de veure i sentir en directe.

A la barra del bar

Un fantasma parla a través d'un micro i recolzat en una recreació de plàstic d'un capitell romà. Romão aposta per "apropriar-se" del lloc on treballa i per això asseurà l'espectre de *Ghost sitting on a bar stool* al tamboret que Mariscal va dissenyar als 80 per al Bar Dúplex. Li demanem pels textos i la veu que deixa anar un assaig eloqüent sobre el moviment Autonomia Operària i els nous paradigmes socials, laborals i individuals que van aflorar als anys 80. "Sóc el *ghost writer* del fantasma al qual he delegat l'autoria dels meus textos", revela sense manies.

Dead blink, la segona de les obres, té regust romà. 81 imatges d'una mateixa fotografia vistes en un *loop* que reproduïx el ritme del parpelleig humà insuflen vida a un ferro digne de museu, una peça aparentment morta. Mentre era resident al Maxxi de Roma, l'artista va comprovar que "no hi ha res que mori mentre tingui relació amb el cos, amb l'individu".

Tot lliga: la carn és la tercera invocació del títol de la mostra d'un artista que s'interessa per "la relació entre l'home i les macroestructures, la diferència d'escala, l'afectació que la política pot tenir per al cos, aquesta cosa tan de David i Goliat" a partir del subjecte. Les presències, els fantasmes, es noten, encara que no els veiem.

Iron, flesh, abstraction serà a The Green Parrot fins a l'abril.